

TÜKENİŞ TÖRENİ

çınlatır zamanı
ölüye serilen örtünün rüzgârı

kusursuz renkte bir bozgun yanağında
tükeniş törenine hazırlıksız yakalananın
kırk kış hüküm giyer kapısında
gece gündüz büyüyen bir sorunun
ne zaman ölür hatırası bir ölünün

bilinmeyenin gölgesinde kararıyor yarının sevinci
yıldızını bırakıyor bugünün gökyüzü
suların ıssız cevabına
parlatmak için yokluğun yakıcı rengini

uğultusu karartır tüm yazların parlak hatırasını
her yolculuk bitişinde sızlayan türkünün

geçilmez yağmurlu sözcüklerle kavurucu ağrıdan
kıyametini yaşar bir daha sevilemeyecek bir yüzün
vedayı sıkıntılı rüyalarla yürüdüğü kentlere yayan

artık çıkmayacaktır numarası kimsenin telefonunda
ceket evde bırakılmıştır kimlik devlette
yangın coğrafyası anne
şimdi müfredatında yalnızca ateş
baba kendini koruyan pişmanlık nöbetinde

ölü kanıyla başlayacak bir çiçeğin tarihi
ağıt çiçekleriyle kapanan bir devrin ertesinde

Emre Ay